

Sygn. akt IV CZ 68/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku K.M.
przy uczestnictwie H.M.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
zażalenia wnioskodawcy
na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w B. dokonał podział majątku wspólnego byłych małżonków K.M. i H.M. w ten sposób, że po ustaleniu składu tego majątku, obejmującego również spółdzielcze lokatorskie prawa do lokalu, prawo to wraz z ruchomościami przyznał uczestniczce zasądzając od niej na rzecz uczestnika kwotę 61.600 zł tytułem spłaty. W apelacji od tego postanowienia wnioskodawca domagał się jego zmiany przez przyznanie prawa do lokalu wraz z wyposażeniem. Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 12 października 2016 r. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że tytułem dopłaty zamiast kwoty 61.600 zł zasądził na rzecz skarżącego kwotę 85.745,91 zł i oddalił apelację w pozostałej części. Podwyższenie zasądzonej kwoty było następstwem ustalania przez Sąd drugiej instancji wyższej wartości spółdzielczego prawa do lokalu to jest w kwocie 176.000 zł zamiast 123.000 zł, nie znalazł natomiast Sąd podstaw do zmiany rozstrzygnięcia w zakresie sposobu podziału; apelacja w części, w jakiej skarżący domagał się przyznania prawa do lokalu jemu, została oddalona.

Wnioskodawca wniósł od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną kwestionując sposób dokonanego podziału, domagał się przyznania prawa do lokalu jemu a nie uczestniczce. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2017 r. wskazując, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż wynikający z art. 519¹ § 2 k.p.c. próg ustawowy.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawca domagał się jego uchylenia wskazując, że w skardze zakwestionował zasadę podziału, stąd też wartość jego interesu prawnego wyznacza kwota równa wartości całego lokalu, a nie, jak przyjął Sąd Okręgowy, połowa tej kwoty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt. 4 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności i działu spadku, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Przepis ten ma również zastosowanie do spraw o podział majątku wspólnego po

ustaniu wspólności ustawowej (art. 46 k.r.o.). Za ugruntowany należy uznać pogląd, że w wymienionych sprawach wartością przedmiotu zaskarżenia jest nie wartość całego majątku podlegającego podziałowi, lecz wartość interesu majątkowego, którego dotyczy zaskarżenie. Jako zasadę przyjmuje się, że wartość interesu majątkowego uczestników takich spraw wyznacza wielkość (wartość) ich udziału w dzielonym majątku. To kryterium nie jest odpowiednie jedynie wówczas, gdy skarżący podważa samą zasadę podziału, przy czym jako przykład podaje się tu kwestionowanie podstaw do uznania majątku za wspólny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004/4/60), lub gdy zaskarża rozstrzygnięcie o innych roszczeniach objętych kompleksowo orzeczeniem działowym, a więc z tytułu posiadania rzeczy wspólnej, rozliczenia nakładów na nią i pożytków, jakie przyniosła (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 107/09, nie publ., z dnia 6 maja 2010 r., II CZ 38/10, nie publ., z dnia 13 marca 2015 r., III CZ 13/15, nie publ., z dnia 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15, nie publ.); wówczas wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa niż wartość udziału skarżącego. Wyjątek, o którym mowa, w sprawie miejsca nie ma. Wnioskodawca w skardze kasacyjnej kwestionował przyznanie prawa do lokalu byłej żonie uważając, że prawo to powinno być przyznane jemu, a to oznacza, że kwestionował sposób podziału majątku a nie, że podważał zasadę tego podziału. Biorąc pod uwagę, że w tym należącym, do dzielonego majątku, przedmiocie, interes skarżącego zamyka się kwotą odpowiadającą połowie wartości tego lokalu to jest kwotą 88.000 zł, odrzucenie skargi kasacyjnej nie mogło być uznane za nieprawidłowe.

Z przedstawionych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 1 i 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).